

CHƯƠNG XIX: SỰ TỬ VÀ RẪN

Harry cảm thấy như nó đang mang một loại bùa chú trong lồng ngực suốt 2 tuần tiếp đó, một bí mật rực ngời ủng hộ nó qua suốt những tiết học của Umbridge và giúp nó mỉm cười hòa nhã khi nó nhìn vào cặp mắt ốc nhồi khủng khiếp của bà ta. Nó và nhóm DA đang chống lại Umbridge ngay dưới mũi bà ta, làm cái việc mà bà và Bộ Pháp thuật căm sợ nhất, và bất cứ khi nào Harry phải đọc cuốn sách của Wilbert Slinkhard trong những tiết học của bà, thì nó liền thay thế bằng việc hồi tưởng về những ký ức đầy thích thú về buổi gặp mặt gần đây nhất, nhớ lại Neville đã Giải Giới Hermione thành công như thế nào, Colin Creevey đã áp chế được bùa Xúi Quấy Trở Ngại sau nỗ lực của ba buổi họp mặt ra sao, Parvati Patil đã làm ra được một Lời Nguyên Thu Nhỏ tốt như thế nào đến nỗi cô đã thu nhỏ chiếc bàn mang tất cả những Bùa Hót Léo lại thành bụi luôn.

Harry thấy rằng gần như không thể ấn định một tối cố định mỗi tuần cho những buổi họp mặt của nhóm DA, khi mà tụi nó phải dàn xếp các buổi tập Quidditch cho cả ba nhóm, cái mà thường xuyên được sắp đặt lại vì những điều kiện thời tiết xấu; nhưng Harry không cảm thấy lấy làm tiếc vì điều này; nó có cảm giác rằng dường như tốt hơn để giữ thời gian họp mặt của nhóm không thể đoán trước được. Nếu bất cứ kẻ nào đang theo dõi tụi nó, thì cũng khó mà nhận ra một sự trùng lặp nào.

Hermione đã nhanh chóng đặt ra một phương pháp liên lạc rất thông minh về thời gian và ngày của buổi họp mặt tới đến tất cả các thành viên, phòng trường họp tụi nó cần thay đổi chúng trong thông báo ngắn gọn, bởi vì trông sẽ rất đáng nghi nếu học sinh của các nhà khác nhau được nhìn thấy đi qua Đại sảnh để nói chuyện quá thường xuyên. Hermione đưa cho mỗi thành viên của nhóm DA một đồng Galleon dỏm (Ron trở nên rất thích thú khi lần đầu tiên nó nhìn thấy cái rở và tin rằng Hermione thực sự đang phát vàng).

"Các bạn có thấy các chữ số vòng quanh mép của những đồng tiền không?" Hermione nói, giơ một cái lên để kiểm tra vào cuối buổi họp thứ tư. Đồng tiền phát ra một ánh lập lòe to và vàng trong ánh sáng từ những ngọn đuốc. " Trên những đồng Galleon thật nó chỉ là một con số theo thứ tự dựa vào yêu tinh nào đã tính đồng xu. Trên những đồng giả này, tuy vậy, các con số sẽ thay đổi để đưa lại thời gian và ngày của buổi họp tới. Những đồng xu sẽ trở nên nóng khi ngày họp thay đổi, vì vậy nếu các bạn đang mang nó trong túi, các bạn sẽ có thể cảm thấy ngay.

Mỗi bạn lấy một đồng, và khi Harry chọn ngày họp của buổi họp tới bạn ấy sẽ thay đổi các con số trên đồng xu của bạn ấy, và bởi vì mình đã đặt một Bùa Không Kiên Định lên tụi nó, tất cả sẽ tự thay như cái của bạn Harry."

Một sự yên lặng hoàn toàn chào đón những lời nói của Hermione. Cô bé nhìn quanh tất cả các khuôn mặt đang quay lên nhìn mình, đúng hơn là khá bối rối.

" Ừm - mình nghĩ đó là một ý kiến hay," Cô bé nói ngập ngừng, "Ý mình là, ngay cả nếu Umbridge hỏi chúng mình đốc tụi ra, thì cũng không có gì ám muội về việc mang một đồng galleon, phải không? Nhưng...ừm, nếu các bạn không muốn sử dụng chúng - "

" Bạn có thể tạo ra một Bùa Không Kiên Định?" Terry Boot nói.

"Ừh," Hermione trả lời.

"Nhưng đó....đó là kiến thức thường đẳng, đúng vậy," Cậu nói một cách yếu ớt.

"Ồ," Hermione nói, cố gắng trông thật khiêm tốn."Ồ.....ừm.....đúng, mình cho là nó như vậy."

"Vậy tại sao bạn không ở trong nhà Ravenclaw?" cậu bé hỏi gặng, nhìn chăm chăm vào Hermione với chút ít gần như bắn khoăn. "Cùng với bộ não như của bạn?"

"Ừm, Chiếc mũ phân loại đã nghiêm túc xem xét đặt mình vào nhà Ravenclaw trong suốt lúc phân loại," Hermione nói sáng ngời, "nhưng cuối cùng nó quyết định mình vào Gryffindor. Vậy thì, đó có nghĩa là chúng mình sẽ dùng những đồng Galleon, phải không?"

Có vài tiếng rầm rì tán thành và mọi người tiến tới chọn một đồng từ cái giỏ. Harry nhìn nghiêng vào Hermione.

"Bạn biết những điều này nhắc mình tới cái gì không?"

"Không, gì vậy?"

"Những vết sẹo của tụi Tử Thần Thực Tử. Voldemort chạm vào một trong số bọn chúng, và tất cả những vết sẹo của chúng cháy bỏng, và chúng biết rằng chúng phải nhập bọn với hắn."

"Ừm....đúng," Hermione yên lặng nói, "Mình lấy cái ý tưởng từ đó. Nhưng bạn chú ý mình đã quyết định khắc ngày lên những mảnh kim loại hơn là lên da thịt các thành viên của tụi mình."

"Ừh.....mình thích cách của bạn hơn," Harry nói, cười toe toét khi nó rút nhanh đồng Galleon vào túi. "Mình cho rằng nguy hiểm duy nhất với những đồng này là chúng ta có thể vô tình sử dụng chúng."

"Khó lắm," Ron nói, nó đang kiểm tra đồng Galleon giả của mình với một dáng điệu hơi ảm đạm. "Mình chưa bao giờ có một đồng Galleon thực sự nào để mà nhầm lẫn đâu."

Khi mà trận Quidditch đầu tiên của mùa giải, Gryffindor đấu với Slytherin, đang đến gần hơn, những buổi họp DA của chúng được đặt vào sự tạm giữ bởi vì Angelina khẳng khăng đòi trên hầu hết những buổi tập hàng ngày. Sự thật rằng Cúp Quidditch đã quá lâu không được giữ cộng thêm nhiều vào với sự thích thú và quan tâm xung quanh cuộc thi đấu sắp tới; những học sinh nhà Ravenclaw và Hufflepuff đều nói chuyện một cách thích thú sống động trong sự tác động, đối với họ, tất nhiên, sẽ chơi vào năm tới; và Đúng đầu mỗi nhà của đội ganh đua, mặc dù họ cố gắng che giấu nó dưới sự giả vờ hòa nhã của tinh thần thể thao, đều quyết tâm để nhìn thấy chiến thắng riêng của mình. Harry nhận thấy Giáo sư McGonagall quan tâm nhiều đến việc đánh bại Slytherin như thế nào khi bà kiên khem trong việc giao bài tập về nhà cho chúng trong tuần dẫn tới trận đấu.

"Ta nghĩ các trò đã nhận đủ tiến bộ thời gian này" Bà trình thượng nói. Không ai có thể tin vào tai mình cho đến khi bà nhìn trực tiếp vào Harry và Ron và nói dứt khoát, "Ta đã quen với việc nhìn thấy chiếc cúp Quidditch trong phòng làm việc của mình, các cậu bé, và

ta thực sự không muốn phải đưa nó cho Giáo sư Snape đâu, vì vậy hãy sử dụng thời gian phụ để luyện tập, nhớ chứ?"

Snape rõ ràng không kém thiên vị hơn; ông đã giữ chỗ tập ném Quidditch trước cho sự luyện tập của nhà Slytherin quá thường xuyên đến nỗi những thành viên nhà Gryffindor gặp khó khăn trong việc xoay sở để được chơi. Ông cũng quay một cái tai hươu tới rất nhiều bản báo cáo những cố gắng của nhà Slytherin để bỏ bùa những cầu thủ nhà Gryffindor trong hành lang. Khi Alicia Spinnet xuất hiện trong cánh bệnh viện cùng cặp lông mày của cô bé trở nên quá dày và nhanh, chúng che mờ tầm nhìn và làm tắc nghẽn miệng của cô bé, Snape khẳng định rằng cô đã phải thử Bùa Dày Đặc Tóc lên bản thân và từ chối lắng nghe theo mười bốn nhân chứng, những người nhấn mạnh rằng họ đã nhìn thấy Thủ môn Slytherin, Miles Bletchley, đánh cô bé từ đằng sau cùng một Bùa Xúi Quấy trong khi cô đang học trong thư viện.

Harry cảm thấy lạc quan về những cơ hội của nhà Gryffindor; xét cho cùng, họ chưa bao giờ thua đội của Malfoy. Phải thừa nhận rằng, Ron vẫn chưa thực hiện được như trình độ của Wood, nhưng nó đang tập luyện cực kỳ chăm chỉ để cải thiện. Điểm yếu lớn nhất của nó là một cái xu hướng đánh mất sự tự tin sau khi nó mắc một lỗi ngớ ngẩn; nếu Ron để lọt một bàn, nó trở nên bối rối và do đó có thể thất bại nhiều hơn. Mặt khác, Harry đã nhìn thấy Ron làm một vài sự cứu nguy thực sự ngoạn mục khi nó đang trên sự phấn khởi; trong một lần luyện tập đáng ghi nhớ, Ron đã treo một tay từ cây chổi và đá mạnh trái Quaffle đi từ vòng gôn đến nỗi nó bay vút lên chiều dài của đường ném bóng và qua tâm vòng ở đầu kia. Những người còn lại trong đội cảm thấy sự cứu nguy này có thể so sánh được một cách tốt đẹp với cái được làm bởi Barry Ryan, Thủ môn Quốc tế Ai-len đấu lại Tầm thủ đỉnh cao của Ba Lan, Ladislav Zamojski. Ngay cả Fred đã nói rằng Ron có thể làm anh ấy và George tự hào, và rằng họ đang nghiêm túc xem xét thừa nhận Ron có họ hàng với họ, thứ mà họ quả quyết với Ron họ đã cố gắng phủ nhận trong bốn năm.

Điều duy nhất thực sự làm Harry lo lắng là Ron đang cho phép bao nhiêu mẹo vặt của đội Slytherin để làm nó bối rối trước khi cả họ có thể bước vào sân. Harry, tất nhiên, đã chịu đựng được những lời bình luận cạnh khé của bọn chúng suốt bốn năm học, vì thế những lời xì xào như, "Này, Potty, tao nghe thấy Warrington thề đánh bật mày ra khỏi cây chổi của mày vào thứ bảy đấy," chẳng những không làm ớn lạnh máu của Harry, mà nó còn làm Harry cười thêm. "Ý định của Warrinton quá là lâm ly. Tao sẽ lo lắng hơn đấy nếu nó nhắm vào cái người cạnh tao đây." Harry trả miếng, làm Ron và Hermione cười phá lên và làm tắt cái nụ cười tự mãn ra khỏi mặt Pansy Parkinson.

Nhưng Ron chưa bao giờ chịu đựng được một chiến dịch lăng mạ, chế nhạo và hăm dọa triền miên. Khi những đứa nhà Slytherin, một vài đứa là học sinh năm thứ bảy và lớn hơn Ron nhiều, thì thậm chí chúng đi ngang qua trong hành lang, "Giữ sẵn cái giường của mày trong nhà thương chưa, Weasley?". Nó không cười, nhưng trở nên hơi xanh xao mảnh khảnh. Khi Draco Malfoy bắt chước Ron làm rơi trái Quaffle (lần nào Ron cũng vậy khi chúng gặp nhau), đôi tai Ron nóng bừng lên và tay nó rung quá mạnh đến nỗi nó có thể đánh rơi bất cứ cái gì nó đang giữ lúc đó.

Tháng Mười tự tiêu tan trong một luồng gió rít và cơn mưa nặng hạt. Tháng Mười Một tới, lạnh như đóng băng, cùng gió mạnh mỗi buổi sáng và những cơn gió đóng băng cắt vào

những khuôn mặt và đôi tay trần. Bầu trời và trần nhà Đại sảnh chuyển sang một màu xám nhợt nhạt ngọc trai, những dãy núi xung quanh trường Hogwarts bao phủ trong tuyết, và nhiệt độ trong lâu đài hạ xuống quá thấp đến nỗi rất nhiều học sinh phải đeo găng tay da rồng bảo vệ khá dày trong hành lang giữa các tiết học.

Buổi sáng trận thi đấu hé một chút sáng sủa và lạnh lẽo. Khi Harry thức giấc, nó nhìn quanh vào giường Ron và thấy cậu đang ngồi thẳng dậy, đôi tay vòng quanh đầu gối, nhìn chằm chằm bất động vào không gian.

"Bạn khỏe chứ?" Harry nói.

on gật đầu nhưng không nói. Harry nhớ lại sinh động lúc Ron vô tình đặt Bùa Nôn Sên lên bản thân; giờ nó trông cũng xanh xao và đẫm mồ hôi như hồi đó, không kể đến miễn cưỡng phải mở miệng.

"Bạn chỉ cần một chút bữa sáng thôi," Harry nói khoẻ khoắn. "Đi nào."

Đại sảnh tràn ngập người nhanh chóng khi chúng xuống, nói chuyện to hơn và không khí hồ hởi hơn thường ngày. Khi chúng đi qua chiếc bàn nhà Slytherin, có một sự âm ỉ bùng lên. Harry nhìn quanh và thấy, cộng thêm với những cái khăn quàng và mũ màu xanh bạc như thường lệ, mỗi người trong bọn họ đều đang đeo một phù hiệu bạc với hình dáng giống như một cái vương miện. Với rất nhiều lí do chúng vẫy tay với Ron, cười ồn ào. Harry cố gắng nhìn xem cái gì được viết trên những phù hiệu khi nó đi ngang qua, nhưng nó quá lo âu đưa Ron vượt qua chiếc bàn đó một cách nhanh chóng nên không nấn ná đủ lâu để đọc.

on và Harry nhận một sự chào đón nồng nhiệt tại bàn nhà Gryffindor, nơi mọi người đều đang mặc đồng phục đỏ và vàng, nhưng trái lại làm phấn chấn tinh thần của Ron lên, sự cổ vũ dường như làm cạn đi tinh thần cuối cùng của nó. Ron ngồi sụp xuống cái ghế gần nhất nhìn như thể nó đang đối mặt với bữa ăn cuối cùng của mình.

"Mình hẳn là điên mới làm việc này." Nó nói trong giọng thầm thì càu nhàu. "Điên".

"Đừng có ngốc thế." Harry cứng rắn nói, đưa Ron các loại ngũ cốc để chọn. "Bạn sẽ ổn thôi. Căng thẳng là chuyện bình thường mà."

"Mình thật vô tác dụng." Ron rên rỉ. "Mình thật tệ hại. Mình không thể chơi để cứu vãn cuộc đời mình. Mình đang nghĩ gì vậy nè?"

"Hiểu cái này này," Harry nghiêm nghị nói. "Nhìn vào lần cứu nguy bạn và chân bạn làm hôm trước, ngay cả Fred và George nói rằng nó thật xuất sắc."

Ron quay bộ mặt bị tra tấn sang Harry.

"Đó chỉ là một sự tình cờ." Ron khổ sở thì thầm. "Mình không có ý làm thế - Mình bị tuột ra khỏi cây chổi khi không ai trong số mấy bạn nhìn thấy và khi mình cố gắng ngồi lại, mình đã đá trái Quaffle hoàn toàn vô tình."

"Ừm." Harry nói, lấy lại tinh thần nhanh chóng từ bất ngờ không được thú vị lắm này. "Thêm một vài sự tình cờ nữa như vậy và cuộc đấu ở trong túi chúng mình, phải không?"

Hermione và Ginny ngồi xuống đối diện chúng, cũng đeo khăn quàng, găng tay và phù hiệu hoa hồng đỏ vàng.

"Anh thấy thế nào?" Ginny hỏi Ron, người đang nhìn chăm chăm vào chút xíu sữa còn lại ở đáy bát ngũ cốc trống rỗng của nó, như thể đang nghiêm túc cân nhắc việc thử trầm mình tử tự vào trong đó.

"Bạn ấy chỉ căng thẳng thôi" Harry nói.

"Ồ, đó là một dấu hiệu tốt đó, mình chưa bao giờ thấy bạn biểu diễn cũng như trong bài kiểm tra nếu bạn không có chút xíu căng thẳng." Hermione nồng nhiệt nói.

"Xin chào" Một giọng nói mơ màng mập mờ vang lên sau lưng. Harry nhìn lên: Luna Lovegood vừa đi qua từ dãy bàn nhà Ravenclaw. Rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào cô bé và một vài đang cười một cách công khai và chỉ trích, cô bé đã thành công kiếm được một cái mũ hình dáng trông như đầu của một con sư tử to thật sự.

"Em ủng hộ đội Gryffindor." Luna nói, chỉ một cách không cần thiết lên cái mũ. "Nhìn coi.."

Cô tiến lên và gõ nhẹ cây đũa phép vào cái mũ. Nó mở rộng miệng và vang ra một tiếng gầm cực kỳ giống thật khiến tất cả học sinh xung quanh đó nhảy dựng lên.

"Tuyệt không?" Luna vui vẻ nói. "Em muốn nó nhai một con rắn tượng trưng cho nhà Slytherin, anh chị biết đấy, nhưng mà không có đủ thời gian. Dù sao.....chúc may mắn, Ronald!"

Cô bé lại đi. Tụi nó vẫn chưa hoàn hồn từ cú sốc về cái mũ của Luna trước khi Angelina hấp tấp tiến đến, đi cùng Katie và Alicia, đôi lông mày của cô bé đã khoan dung quay trở lại như bình thường bởi Bà Pomfrey.

"Khi mấy em sẵn sàng" Cô nói, "Chúng ta sẽ đi thẳng xuống sân, kiểm tra các điều kiện và sự thay đổi."

"Chúng em sẽ xuống đó ngay" Harry cam đoan với cô. "Ron chỉ phải ăn sáng chút xíu thôi."

uy vậy, nó trở nên rõ ràng là sau mười phút, Ron không có khả năng ăn được thêm bất cứ thứ gì và Harry nghĩ rằng tốt nhất là đưa Ron xuống phòng thay đồ. Khi chúng đứng lên từ bàn ăn, Hermione cũng đứng dậy, và cầm tay Harry kéo sang một bên.

"Đừng để Ron nhìn thấy cái gì trên mấy tấm phù hiệu của nhà Slytherin." Cô bé thì thầm gấp.

arry nhìn một cách dò hỏi vào Hermione, nhưng cô bé rung cây đũa phép cảnh báo; Ron vừa mới đi nhẹ nhàng tới chỗ của họ, trông thất bại và tuyệt vọng.

"Chúc may mắn, Ron" Hermione nói, đứng kiễng lên và hôn lên má cậu. "Và bạn, Harry-"

Ron dường như trở nên tỉnh táo hơn một chút khi chúng bước trở lại ngang qua Đại sảnh. Nó chạm vào chỗ trên má nơi Hermione đã hôn, nhìn bối rối, như thể nó khá là không chắc chắn cái vừa mới xảy ra. Ron dường như quá mất trí để nhận thấy nhiều thứ xung quanh,

nhưng Harry quăng một cái liếc nhìn tò mò vào những tấm phù hiệu hình vương miện khi chúng đi qua chiếc bàn nhà Slytherin, và lần này cậu hiểu những từ khắc trên đó:

Weasley là vị vua của chúng ta. (Weasley is our King)

Cùng với một cảm giác khó chịu rằng đây không có gì tốt đẹp, nó thúc giục Ron đi qua Lối vào Đại sảnh, đi xuống những bậc thang đá và ra ngoài không khí lạnh băng.

Cỏ phủ đầy sương giá kêu lạo xạo dưới chân Harry và Ron khi chúng vội vàng đi xuống bãi cỏ nghiêng tới sân vận động. Hoàn toàn không có ngọn gió nào và bầu trời là một màu trắng ngọc trai đều đều; điều đó có nghĩa là tầm nhìn sẽ khá tốt mà không có điều trở ngại của ánh nắng mặt trời trực tiếp vào mắt. Harry chỉ ra những nhân tố có lợi này với Ron khi chúng bước đi, nhưng cậu không chắc chắn rằng Ron đang lắng nghe.

Angelina đã thay đồ và đang nói chuyện với mọi người trong đội khi chúng bước vào. Harry và Ron kéo áo choàng của chúng lên (Ron cố gắng làm chiếc áo của nó từ đằng sau ra đằng trước trong vài phút trước khi Alicia thấy thương hại và đến giúp nó), sau đó chúng ngồi xuống lắng nghe cuộc nói chuyện trước trận đấu trong khi những tiếng nói rì rào bên ngoài trở nên to hơn đều đều khi đám đông đổ ra từ toà lâu đài tiến tới sân thi đấu.

"Ok, chị chỉ vừa khám phá ra đội hình cuối cùng của nhà Slytherin," Angelina nói, tra cứu một tấm da dê. "Những Tấn thủ năm ngoái, Derrick và Bole, đều không còn, nhưng xem chừng Montague vẫn thay thế chúng bằng mấy con khỉ đột như thường lệ, hơn là một ai có thể bay giỏi đặc biệt. Đó là hai chàng cục mịch tên Crabble và Goyle, chị không biết nhiều về chúng -"

"Tụi em biết," Harry và Ron đồng thanh nói.

"Ừm, chúng không nhìn đủ thông minh để nói đâu là đuôi chổi từ cái kia," Angelina nói, bỏ mảnh da dê vào túi, "nhưng chị luôn luôn ngạc nhiên Derrick và Bole có thể tìm được đường vào sân mà không cần biển hướng dẫn."

"Crabble và Goyle là giống y như vậy," Harry cam đoan với cô.

Họ có thể nghe hàng trăm tiếng bước chân đang trèo lên những chiếc ghế dài được chất đống tại chỗ đứng cho khán giả. Một vài người đang hát, mặc dù Harry không thể nghe ra lời. Nó đang bắt đầu trở nên căng thẳng, nhưng nó biết những bồn chồn lo lắng của nó chẳng là gì so với của Ron, người đang ôm chặt bụng và lại nhìn chằm chằm thẳng về phía trước, quai hàm của nó đang nghiến và nước da trở nên tái xám đi.

"Đến giờ rồi," Angelina nói trong giọng im lặng, nhìn đồng hồ. "Đi thôi mọi người.....Chúc may mắn!"

Cả đội đứng lên, đặt cây chổi lên vai và đi thành hàng đơn ra khỏi phòng thay đồ và vào ánh sáng mặt trời chói lòa. Một âm thanh gầm lên chào đón họ mà lần vào đó Harry vẫn nghe thấy những giọng hát, mặc dù nó bị nghẹt lại bởi tiếng hoan hô và huýt sáo.

Đội Slytherin đang đứng đó đợi họ. Chúng cũng đeo những phù hiệu bạc giống hình vương miện. Thủ quân mới, Montague, xây dựng dọc theo một đội hình như Dudley Dursley, cùng căng tay đồ sộ như đuôi lợn có lông. Crabble và Goyle núp sau nó, gần như to

bằng, nháy mắt dần dần trong ánh nắng mặt trời, đu đưa những cái vợt Tấn thủ mới của chúng. Malfoy đứng sang một bên, ánh nắng lập loè trên cái đầu vàng trắng bệch của nó. Nó bắt được ánh mắt Harry và cười khẩy, vỗ nhẹ vào phù hiệu hình vương miện trên ngực.

"Hai thủ quân, bắt tay nhau" Bà Hooch-trọng tài ra lệnh, khi Angelina và Montague tiến đến gần nhau hơn. Harry có thể nói rằng Montague đang cố gắng bóp nát những ngón tay của Angelina, mặc dù cô không hề cau mày. "Trèo lên chổi..."

Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi.

Những trái bóng được thả ra và mười bốn cầu thủ bắn vợt lên không. Ra khỏi khoé mắt Harry nhìn thấy Ron phóng vợt lên về phía cầu môn. Harry vợt lên cao hơn, tránh trái Bludger, và bắt đầu lên đường trên một khu rộng của sân, nhìn chăm chú xung quanh cho một tia sáng màu vàng; mặt bên kia của sân vận động, Draco Malfoy cũng làm chính xác y hệt như vậy.

"Và đó là Johnson - Jonhson cùng trái Quaffle, thật là một cầu thủ nữ tuyệt vời, tôi đã nói hàng năm trời mà cô ấy vẫn không chịu hẹn hò với tôi -"

"JORDAN!" Giáo sư McGonagall la lên.

" - Chỉ là một phần thú vị thôi mà, Giáo sư, cộng thêm một ít sự chú ý - và cô ấy cúi thành lình xuống né Warrington, vượt qua Montague, cô ấy - á- vừa bị đánh từ đằng sau bởi một trái Bludger từ Crabbe...Montague bắt được trái Quaffle, Montague phóng ngược trở lại sân và - một trái Bludger đẹp từ George Weasley, đó là trái Bludger về phía trước dành cho Montague, cậu đã làm rơi trái Quaffle, Katie Bell bắt được rồi, Katie Bell của Gryffindor chuyển ngược qua cho Alicia Spinnet và Spinnet đã bay xa -"

ời tường thuật của Lee Jordan vang xa qua sân vận động. Harry chăm chú lắng nghe như có thể qua tiếng gió huýt trong tai cùng tiếng ầm ĩ của đám đông, tất cả đều đang hét lên, la ó và hát.

"- né qua Warrington, tránh một trái Bludger - thoát hiểm rồi, Alicia - và đám đông thực sự yêu thích điều này, hãy lắng nghe họ, xem họ đang hát gì nào?"

à khi Lee dừng lại để lắng nghe, bài hát vang lên to và rõ hơn từ biển người xanh bạc trong khu vực nhà Slytherin trên chỗ đứng.

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì. Nó không thể chặn đứng cả một cái nhẫn. Đó là lí do Slytherin đều hát: Weasley là vị vua của chúng ta.

easley được sinh ra trong một cái thùng. Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle. Weasley sẽ chắc chắn rằng chúng ta thắng. Weasley là vị vua của chúng ta."

" - và Alicia ném lại cho Angelina !" Lee hét lên, và khi Harry đổi hướng, trong người nó sôi lên vì cái vừa nghe được, nó biết Lee đang cố gắng nhấn chìm những lời bài hát. "Cố lên nào, Angelina - xem chừng cô ấy chỉ cần đập qua Thủ môn! CÔ ẤY SÚT - CÔ ẤY - aaaaa....."

letchley, Thủ môn nhà Slytherin, đã cứu được khung thành; nó ném trái Quaffle tới Warrington người tăng tốc độ vợt lên với trái bóng, chạy ngoằn ngoèo giữa Alicia và Katie; tiếng hát từ bên dưới trở nên to hơn và to hơn khi nó đến gần nữa và nữa cạnh Ron.

"Weasley là vị vua của chúng ta, Weasley là vị vua của chúng ta, Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle, Weasley là vị vua của chúng ta."

Harry không thể giúp bản thân; nó từ bỏ việc tìm kiếm trái Snitch, lượn vòng xung quanh để xem Ron, một hình dáng cô độc ở tận cuối sân, bay lượn đằng trước ba cầu môn trong khi Warrington to lớn ném loạn xạ về phía nó.

"- và đó là Warrington cùng trái Quaffle. Warrinton tiến về phía khung thành, cậu ấy đã ra khỏi tầm trái Bludger với duy nhất một Thủ môn phía trước-"

à hát mạnh lên kinh khủng từ phía dãy nhà Slytherin bên dưới:

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì. Nó không thể che được dù chỉ một cái nhấn tí tí..."

"- vậy đó là bài kiểm tra đầu tiên cho Thủ môn mới nhà Gryffindor Weasley, em trai của hai Tấn thủ Fred và George, và một tài năng mới hứa hẹn cho đội tuyển - tiến lên nào, Ron !"

hưng tiếng hét của sự sung sướng từ đoạn cuối nhà Slytherin: Ron đã lao xuống đỡ đội, hai tay nó dang ra, và trái Quaffle bay vút lên giữa chúng thẳng qua tâm vòng khung thành của Ron.

"Slytherin ghi điểm!" Giọng Lee vang lên giữa tiếng hò reo và la ó của đám đông bên dưới.

"Vây là 10-0 cho Slytherin- Không may rồi, Ron."

Nhà Slytherin hát to hơn nữa:

"Weasley được sinh ra trong một cái thùng

Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle.."

"- và Gryffindor quay trở lại trong khu vực riêng và đó là Katie Bell đang đổ đầy năng lượng vào sân-" Lee quả quyết la lên, mặc dù tiếng hát giờ đây quá inh tai đến nỗi cậu khó mà nghe được giọng mình trên đó.

"Weasley sẽ chắc chắn rằng chúng ta thắng. Weasley là vị vua của chúng ta..."

"Harry, em đang làm gì thế?" Angelina hét lên, bay vút lên vượt qua nó để tiếp tục với Katie.

"Đi tiếp đi!"

Harry nhận ra mình đã đứng bất động giữa không trung hơn một phút, theo dõi sự tiến triển của trận đấu mà không để suy nghĩ tới trái Snitch ở nơi nào; sợ hãi, nó phóng vút xuống và bắt đầu bay quanh sân thi đấu một lần nữa, nhìn chăm chú xung quanh, cố gắng lờ đi cái hợp xướng giờ đang ầm ầm như sấm qua sân vận động.

"Weasley là vị vua của chúng ta, Weasley là vị vua của chúng ta....."

hông có dấu hiệu nào của trái Snitch bất cứ nơi nào Harry nhìn; Malfoy vẫn bay lượn quanh sân vận động như nó. Chúng vượt qua nhau ở nửa đường xung quanh sân, đi theo các hướng đối diện, và Harry nghe thấy Malfoy hát to:

"Weasley sinh ra trong một cái thùng..."

"- và một lần nữa lại là Warrington" Lee gầm lên. "Chuyền cho Pucey, Pucey đi qua Spinnet, tiến lên nào, Angelina, bạn có thể bắt nó - hoá ra là không thể - nhưng một trái Bludger đẹp từ Fred Weasley, ý tôi là, George Weasley, ồ, không quan tâm, dù sao cũng là một trong hai người đó, và Warrington làm rơi trái Quaffle và Katie Bell - ờ - cũng làm rơi nó - vậy là Montague cùng trái Quaffle, Thủ quân Slytherin Montague bắt lấy trái Quaffle và bay lên sân, tiến lên nào, Gryffindor, chặn cậu ấy lại!"

Harry phóng vọt lên quanh đầu cuối sân vận động đằng sau cầu môn nhà Slytherin, dự định sẽ không nhìn vào chuyện gì đang diễn ra đầu cuối bên kia của Ron. Khi nó tăng tốc độ vượt qua Thủ môn Slytherin, nó nghe Bletchley hát vang cùng đám đông bên dưới:

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì...."

"- và Pucey lại né được Alicia và đang hướng thẳng về hướng khung thành, chặn nó lại, Ron!"

Harry không phải nhìn xem cái gì đã diễn ra: có một tiếng rên rỉ khủng khiếp từ đầu nhà Gryffindor, gần với những tiếng rú lên và vỗ tay từ nhà Slytherin. Nhìn xuống, Harry thấy khuôn mặt như khỉ của Pansy Parkinson ngay phía trước vị trí đứng, lưng nó quay lại sân khi nó chỉ huy những đứa ủng hộ Slytherin đang gào lên:

"ĐÓ LÀ VÌ SAO TẤT CẢ SLYTHERIN HÁT WEASLEY LÀ VỊ VUA CỦA CHÚNG TA."

Nhưng 20-0 chẳng là cái gì, vẫn còn thời gian cho Gryffindor đuổi kịp hoặc bắt trái Snitch. Một vài bàn thắng và họ sẽ dẫn trước như thường lệ, Harry quả quyết với bản thân, nhấp nhô và len lỏi qua các cầu thủ khác đuổi theo thứ gì đó sáng chói hoá ra là dây đồng hồ của Montague.

Nhưng Ron cho vào thêm hai bàn. Có một sự nguy khốn hoảng sợ trong mong muốn của Harry tìm thấy trái Snitch bây giờ. Nếu cậu chỉ có thể bắt được nó sớm và kết thúc trận đấu một cách nhanh chóng.

"- và Katie Bell của Gryffindor né được Pucey, cú nhanh qua Montague, chuyển hướng đẹp lắm, Katie, và cô ném trái banh cho Johnson, Angelina Johnson bắt trái Quaffle, cô ấy vượt qua Warrington, tiến thẳng về phía khung thành, cố lên nào, Angelina - GRYFFINDOR GHI ĐIỂM! Giờ là Bốn mươi- Mười, Bốn mươi - Mười nghiêng về Slytherin và Pucey có trái Quaffle-"

Harry có thể nghe cái mũi sư tử lồ bích của Luna gầm lên giữa tiếng reo hò của nhà Gryffindor và cảm thấy phấn khởi lên; chỉ còn hơn ba mươi điểm, đó chẳng là gì, họ có thể dàn hoà dễ dàng. Harry len lỏi qua một trái Bludger mà Crabble vừa gửi phóng như tên lửa vào hướng của nó và tiếp tục lại sự tìm kiếm trên sân diên rồ cho trái Snitch, theo dõi Malfoy trong trường hợp nó tỏ ra những dấu hiệu phát hiện ra trái banh, nhưng Malfoy, cũng như Harry, đang tiếp tục phóng vút quanh sân, tìm kiếm một cách vô ích....

"- Pucey chuyền cho Warrington, Warrington chuyền cho Montague, Montague chuyền trở lại Pucey - Johnson xen vào, Johnson bắt lấy trái Quaffle, Jonhson chuyền cho Bell, xem

ra khá tốt - ý tôi là tệ - Bells bị đánh bởi một trái Bludger từ Goyle của nhà Slytherin và đó là Pucey khổng chế trái -"

"Weasley được sinh ra trong một cái thùng

Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle

Weasley sẽ chắc chắn chúng ta thắng"

Nhưng cuối cùng Harry cũng thấy nó: trái Snitch vàng bé xíu rung động đang bay lượn lơ mấy feet trên mặt đất ở đầu nhà Slytherin sân thi đấu.

Harry lao đầu xuống....

Trong vài giây, Malfoy phóng vọt ra khỏi bầu trời bên trái Harry, một cái dáng mập mờ xanh bạc nằm thẳng đứng trên cây chổi của nó....

Trái Snitch bay dọc theo chân một cầu môn và lĩnh ra phía bên kia khán đài; sự thay đổi hướng bay của nó có lợi cho Malfoy, giờ nó đã ở gần hơn. Harry kéo cây Tia chớp vòng quanh, nó và Malfoy ngang bằng nhau....

Vài feet trên mặt đất, Harry giơ tay phải ra từ cây chổi, vươn tới trái Snitch....bên phải nó, cánh tay Malfoy cũng dẫn ra, đang quờ quạng tiến tới....

Tất cả kết thúc trong hai giây nín thở, căng thẳng, quật vào gió - những ngón tay Harry khép lại quanh trái banh nhỏ đang giãy giụa - những móng tay Malfoy bắt lực cào vào mặt sau bàn tay Harry - Harry vút cây chổi lên không, giữ trái banh vẫn đang vật lộn trong tay và cổ động viên nhà Gryffindor hét lên trong sung sướng.

Chúng đã được cứu thoát, chẳng vấn đề gì rằng Ron đã để lọt lưới những bàn đó, không ai sẽ nhớ điều đó chừng nào mà nhà Gryffindor còn chiến thắng.

RẦM.

Một trái Bludger đánh trúng vào lưng Harry tạo thành góc vuông nhỏ và Harry tuột ra khỏi cây chổi ngã về phía trước. May mắn sao, nó chỉ ở năm hay sáu feet trên mặt đất vì đã lao xuống quá thấp để bắt trái Snitch, nhưng nó vẫn mệt đứt hơi khi lưng đập xuống mặt sân đóng băng. Nó nghe tiếng còi chói tai của Bà Hooch, một tiếng huých, sau đó là cái giọng phát điên lên của Angelina.

"Em ổn chứ?"

"Tất nhiên rồi" Harry nói dứt khoát, nắm lấy tay cô và để cô kéo nó dậy. Bà Hooch đang phóng vọt về phía một cầu thủ nhà Slytherin ở trên nó, mặc dù Harry không thể nhìn thấy đó là ai từ góc độ này.

"Đó là thằng Crabbe du côn" Angelina tức giận nói. "Nó đã đánh mạnh trái Bludger vào em lúc nó thấy em bắt được trái Snitch - nhưng chúng ta thắng rồi, Harry, chúng ta thắng!"

Harry nghe thấy một tiếng khịt mũi đằng sau lưng và quay lại, vẫn nắm chặt trái Snitch trong tay: Draco Malfoy đã hạ xuống đất gần đó. Mặt trắng bệch vì giận dữ, nó vẫn cười chế nhạo được.

"Cứu Weasley thoát chết, phải không?" Nó nói với Harry. "Tao chưa bao giờ thấy một thủ môn nào tệ hơn vậy....nhưng nó được sinh ra trong một cái thùng mà....mày có thích lời bài hát của tao không, Potter?"

Harry không trả lời. Nó quay đi gặp những thành viên khác của đội, giờ đang hạ xuống đất từng người một, hét lên và đâm vào không khí trong chiến thắng; tất cả ngoại trừ Ron, nó vẫn chưa trèo ra khỏi chổi bên trên cầu môn và dường như đang chậm chạp quay trở về phòng thay đồ một mình.

"Chúng tao muốn viết thêm một vài cặp câu nữa!" Malfoy nói với theo, khi Katie và Alicia ôm chầm lấy Harry. "Nhưng chúng tao không thể tìm thấy vần thơ cho béo và xấu xí - chúng tao muốn hát về mẹ của nó, hiểu chưa- "

"Nói về cái chòm nho thối của mày ý," Angelina nói, ném một cái nhìn căm ghét vào Malfoy.

"- chúng tao cũng không thể đặt cho khớp cụm Kẻ thua cuộc vô tích sự vào - cho bố của nó, mày biết đấy -"

Fred và George nhận ra Malfoy đang nói về cái gì. Nửa đường từ qua chỗ bắt tay Harry, chúng cứng đờ cả người, nhìn vào Malfoy.

"Mặc kệ nó!" Angelina nói ngay, dùng tay giữ Fred lại. "Mặc kệ nó, Fred, cứ để nó hét, nó chỉ tức giận vì thua cuộc thôi, phát lên được một chút -"

"- nhưng mày thích nhà Weasley, phải không, Potter?" Malfoy nói chế nhạo. "Dùng những ngày nghỉ ở đó và mọi thứ khác, đúng không? Không thể hiểu được làm thế nào mà mày chịu nổi cái mùi hôi thối đó, nhưng tao cho rằng khi mày bị nuôi dạy bởi bọn Muggle, thì cái mùi tấp lều của nhà Weasley cũng ok thôi -"

Harry tóm lấy cái nắm của Geogre. Cùng lúc đó, Angelina, Acilia và Katie đang cố gắng phối hợp để ngăn Fred nhảy vào Malfoy, đứa đang công khai cười sảng khoái. Harry nhìn quanh tìm Bà Hooch, nhưng bà vẫn đang quát mắng Crabbe vì cú tấn công Sludger trái luật.

"Hoặc là có lẽ" Malfoy nói, liếc mắt đều cáng khi nó quay đi. "Mày có thể nhớ được ngôi nhà mẹ mày bốc mùi giống cái gì, Potter, và cái chuồng heo nhà Weasleys nhắc mày nhớ đến nó -"

Harry không nhận thấy mình đã thả George ra, tất cả nó biết là một giây sau cả hai đứa đều xông vào Malfoy. Nó hoàn toàn quên rằng tất cả giáo viên đang theo dõi: tất cả điều nó muốn làm là đánh cho Malfoy càng đau như nó có thể; cũng không có thời gian rút cây đũa phép ra, nó chỉ đơn thuần kéo lùi cái nắm tay giữ trái Snitch và hạ xuống càng mạnh như có thể vào bụng Malfoy-

"Harry! Harry! George! Không !"

Harry có thể nghe giọng các bạn nữ hét lên, Malfoy hét lên, George chửi rủa, một tiếng huýt còi thổi lên và tiếng gầm lên của đám đông xung quanh nó, nhưng nó không quan tâm. Cho đến khi ai đó ở xung quanh hét lên "Impedimenta!" (Bùa trở ngại) và nó bị đánh bật lên

về phía sau bởi sức mạnh của cây thần chú, làm cho nó phải từ bỏ nỗ lực đâm mỗi inch vào Malfoy mà nó có thể vươn tới.

"Trò nghĩ trò đang làm gì hả?" Bà Hooch hét lên, khi Harry nhảy lên. Dường như đó là Bà Hooch người đã đánh nó với bùa Xúi Quấy Trở Ngại; bà đang giữ cái còi trong một tay và cây đũa phép trong tay kia; cây chổi của bà nằm vắt vương vài feet cách đó. Malfoy ngã sụp xuống đất, khóc thút thít và rên rỉ, mũi nó chảy đầy máu; George đang chung ra cái môi sung phòng; Fred vẫn đang bị giữ lại bằng sức mạnh bởi ba Tiền đạo, và Crabbe đang nói lảm nhảm phía sau. "Ta chưa bao giờ thấy một cách xử sự như vậy - quay trở lại lâu đài ngay, cả hai trò, và đi thẳng tới văn phòng Giáo viên nhà các trò! Đi! Ngay bây giờ!"

Harry và George quay gót giày và đi ra khỏi sân, cả hai thở hổn hển, không đứa nào nói một lời với đứa kia. Tiếng la hét và chế nhạo của đám đông trở nên yếu hơn và yếu hơn cho đến khi chúng tiến đến Lối vào Đại sảnh, nơi chúng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng bước chân của bản thân. Harry trở nên nhận ra rằng thứ gì đó vẫn đang vùng vẫy trong bàn tay phải của nó, những đốt ngón tay nó đã thâm tím chống lại hàm dưới của Malfoy. Nhìn xuống, Harry thấy những cái cánh bạc của trái Snitch thò ra giữa những ngón tay nó, giãy giụa để được giải thoát.

Chúng đã gần tiến tới cánh cửa văn phòng giáo sư McGonagall khi bà đi dọc theo hành lang đằng sau. Bà đang quàng một cái khăn nhà Gryffindor, nhưng xé tan nó ra từ cổ họng bằng đôi tay run rẩy khi bà sai bước về phía chúng, trông giận tím gan.

Vào trong!" bà nói giận dữ, chỉ vào cánh cửa. Harry và George đi vào. Bà sai bước quanh đằng sau bàn làm việc và đối mặt với chúng, run lên vì tức giận khi bà ném cái khăn quàng Gryffindor sang một bên trên nền nhà.

"Thế nào?" Bà nói. "Ta chưa bao giờ nhìn thấy một sự biểu lộ nhục nhã như vậy. Hai đánh một! Giải thích đi!"

"Malfoy khiêu khích tụi em." Harry cứng rắn nói.

"Khiêu khích các trò?" Giáo sư McGonagall quát to, đâm tay một cái sầm xuống bàn đến nỗi chiếc hộp vải len kẻ ô vuông của bà trượt ra khỏi bàn và bật tung ra, rải rác trên nền nhà cùng những viên kẹo sa giông vị gừng. "Trò ấy vừa mới thua, phải không? Tất nhiên là trò ấy muốn khiêu khích các trò! Nhưng trò ấy đã nói về cái quái gì để bào chữa cho việc hai trò..."

"Nó lăng mạ bố mẹ em" George gầm gừ. "Và mẹ Harry."

"Nhưng thay vào việc để nó cho Bà Hooch giải quyết, hai trò quyết định đưa ra một cái cách biểu hiện cuộc đấu tay đôi của dân Muggle, phải không?" Giáo sư McGonagall gầm lên. "Các trò có suy nghĩ gì về việc các trò vừa - ?"

"Hèm, hèm."

Cả Harry và George quay sang. Dolores Umbridge đang đứng trong hành lang, mặc một chiếc áo khoác vải tuyết xanh lá cây, làm nổi bật sự tương đồng của bà với một con cóc khổng

lồ, và đang nở một nụ cười khủng khiếp, độc địa, quái gở làm Harry liên tưởng tới một việc khốn khổ sắp xảy ra.

"Tôi có thể giúp gì không, Giáo sư McGonagall?" Giáo sư Umbridge hỏi trong giọng điệu ngọt ngào hiểm độc nhất của bà.

Máu dồn lên mặt giáo sư McGonagall.

"Giúp ư?" Bà nhắc lại trong giọng thiển cận. "Ý giáo sư là gì, giúp đỡ?"

Giáo sư Umbridge đi vào căn phòng, vẫn nở cái nụ cười độc địa.

"Sao chứ, tôi nghĩ giáo sư có thể thấy biết ơn cho một người có thẩm quyền hơi đặc biệt hơn."

Harry không ngạc nhiên khi thấy những tia lửa loé lên lỗ mũi Giáo sư McGonagall.

"Vậy giáo sư nghĩ sai rồi." Bà nói, quay lưng lại Umbridge.

"Bây giờ, hai trò tốt hơn hết là nghe cho kỹ. Ta không quan tâm Malfoy đã chọc tức các trò cái gì, ta không quan tâm nếu trò ấy đã lăng nhục mọi thành viên trong gia đình trò, sự xử của các trò thật là ghê tởm và ta yêu cầu mỗi trò một tuần phạt cấm túc! Đừng có nhìn ta như thế, Potter, trò đáng bị như vậy! Và nếu ai trong hai trò bao giờ - "

"Hèm, hèm."

Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại như thể cầu chúa cho sự kiên nhẫn khi bà quay mặt lại đối diện với giáo sư Umbridge một lần nữa.

"Vâng?"

"Tôi nghĩ chúng đáng bị nhiều hơn là phạt cấm túc." Umbridge nói, mỉm cười rộng hơn.

Mắt Giáo sư McGonagall mở to ra.

"Nhưng rất đáng tiếc" Bà nói, cùng một cố gắng với nụ cười có đi có lại, khiến bà trông như đang có chứng khít hàm. "Đó là cái tôi nghĩ đáng quan tâm, khi chúng còn ở trong nhà của tôi, Dolores."

"Ừm, thực sự, Minerva." Giáo sư Umbridge cười điệu. "Tôi nghĩ rằng Giáo sư sẽ thấy rằng cái tôi nghĩ cũng đáng quan tâm. Giờ nó ở đây? Cornelius vừa gửi nó đến...Ý tôi là," Bà phát ra một chút tiếng cười giả dối khi lục lọi trong túi xách, "Bộ Pháp thuật vừa gửi nó đến....àh vâng...."

Bà lôi ra một mảnh da dê, trải nó ra, sửa lại giọng một cách cầu kỳ trước khi bắt đầu đọc nó nói gì.

"Hèm, hèm...." "Nghị định Giáo dục Số Hai Mười Lăm".

"Không phải một cái nữa chứ!" Giáo sư McGonagall kịch liệt kêu lên.

"Ừm, có đó." Umbridge nói, vẫn mỉm cười. "Như là thực tế, Minerva, đó là giáo sư người cho tôi thấy rằng chúng ta cần một sự bổ sung xa hơn....giáo sư có nhớ giáo sư đã gạt tôi

sang một bên như thế nào không, khi mà tôi không có ý định cho phép Đội Quidditch nhà Gryffindor cải tạo lại đó? Giáo sư đã đưa trường hợp lên với Dumbledore như thế nào, người nhấn mạnh rằng đội sẽ được phép chơi đó? Ừm, bây giờ, tôi sẽ không để như vậy nữa. Tôi đã liên lạc với Bộ trưởng ngay lập tức, và ngài khá là đồng ý với tôi rằng Đại diện Thẩm tra Cấp cao phải có quyền tước đi những đặc quyền của học sinh, hoặc là cô ấy - ý nói rằng, tôi - sẽ có ít quyền lực hơn những giáo viên bình thường! Và giáo sư thấy đấy, phải không, Minerva, tôi đã đúng như thế nào trong việc cố gắng ngăn đội Quidditch Gryffindor cải cách lại? Tâm tính đáng khiếp sợ.... dù thế nào đi nữa, tôi đang đọc sự sửa đổi bổ sung của chúng ta....hèm hèm..."Đại diện Thẩm tra Cấp cao từ nay trở đi sẽ có quyền lực tối cao trên tất cả mọi hình phạt, phê chuẩn và cách chức những đặc quyền thuộc về học sinh của trường Hogwarts, và quyền để thay đổi những hình phạt, phê chuẩn và cách chức những đặc quyền như thế này có thể được ra lệnh bởi các thành viên ban tham mưu khác. Ký tên, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ pháp thuật, Huân chương Merlin Hạng Một, vân vân và vân vân...."

Bà cuộn tấm da dê lại và đặt nó vào túi xách, vẫn mỉm cười.

"Vì thế.....tôi thực sự nghĩ rằng tôi sẽ phải cấm hai em này chơi Quidditch mãi mãi về sau." Bà nói, nhìn từ Harry tới George và lùi lại.

Harry cảm thấy trái Snitch vẫy cánh điên cuồng trong tay.

"Cấm chúng em?" Nó nói, và giọng nó nghe xa xăm một cách kỳ lạ. "Mãi mãi...không được chơi tiếp?"

" Vâng, ngài Potter, tôi nghĩ rằng một lệnh cấm đoán suốt đời sẽ có thể ăn tiền đó." Umbridge nói, nụ cười của bà rộng hơn khi bà theo dõi nó đấu tranh để lĩnh hội điều bà vừa nói. "Ngài và Ngài Weasley đây. Và tôi nghĩ rằng, cho an toàn, người anh em sinh đôi của chàng trai trẻ này cũng nên ngừng chơi - nếu đồng đội của cậu ấy không ngăn cậu ấy lại, thì tôi chắc chắn rằng cậu ấy cũng sẽ tấn công Ngài Malfoy trẻ như vậy mà thôi. Tất nhiên, tôi sẽ muốn những cây chổi của chúng bị tịch thu; tôi sẽ giữ nó an toàn trong phòng làm việc, để đảm bảo rằng sẽ không có sự vi phạm lệnh cấm của tôi. Nhưng tôi không phải là quá đáng, Giáo sư McGonagall," Bà tiếp tục, quay lưng lại Giáo sư McGonagall, người giờ đang đứng như bức tượng đá, nhìn chăm chăm vào bà ta. Những thành viên còn lại của đội vẫn có thể chơi tiếp, tôi không thấy dấu hiệu nào của bạo lực từ họ. Ừm....tạm biệt mọi người."

Và cùng cái nhìn thoả mãn tốt bậc, Umbridge rời khỏi phòng, để lại một sự yên lặng kinh sợ sau lưng.

*

"Bị cấm," Angelina nói trong giọng rỗng tuếch, khá muộn buổi tối hôm đó trong phòng chung.

"Bị cấm. Không Truy thủ và không Tấn thủ....Chúng ta sẽ làm cái quái gì được?"

Chẳng hề có cái cảm giác họ vừa mới thắng gì cả. Mọi nơi Harry nhìn vào đều có những khuôn mặt giận dữ và chán nản; cả đội ngồi sụp xuống quanh ngọn lửa, tất cả trừ Ron, không ai thấy nó kể từ khi trận đấu kết thúc.

"Thật không công bằng." Alicia điếng người nói. "Ý mình là, Crabbe cùng trái Bludger nó ném sau khi còi đã được thổi thì sao? Bà ấy có cấm nó không?"

"Không." Ginny buồn bã nói; nó và Hermione đang ngồi ở mỗi bên Harry. "Nó chỉ bị chép phạt thôi, em nghe Montague cười vì điều đó vào bữa tối."

"Và cấm Fred khi bạn ấy chẳng làm gì cả!" Alicia tức giận nói.

"Đó không phải là lỗi của mình là mình không làm gì cả." Fred nói cùng một cái nhìn khó chịu trên mặt. "Mình đã nện cái thằng xấu xa đó thành cục bột nhão rồi nếu ba bạn không giữ mình lại."

Harry buồn rầu nhìn chăm chú lên cánh cửa sổ tối đen. Tuyết đang rơi. Trái Snitch nó bắt hồi này giờ đang bay vù vù quanh và quanh căn phòng chung; mọi người đang ngồi theo dõi cuộc hành trình của nó như bị thôi miên và Crookshanks đang nhảy từ ghế này sang ghế khác cố bắt nó.

"Chị đi ngủ đây," Angelina nói, đứng dậy chậm chạp. "Có thể tất cả hoá ra chỉ là một cơn ác mộng...có thể sáng mai chị thức dậy và phát hiện ra rằng chúng ta vẫn còn chưa thi đấu..."

Alicia và Katie sớm đi theo cô ấy. Fred và George chuồn lên giường một lúc sau, nhìn trừng trừng vào mọi người khi họ đi qua, và Ginny đi không lâu sau đó. Chỉ còn Harry và Hermione còn ngồi lại bên đồng lửa.

"Bạn có thấy Ron đâu không?" Hermione hỏi nhỏ.

Harry lắc đầu.

"Mình nghĩ bạn ấy đang tránh tụi mình," Hermione nói. "Bạn nghĩ bạn ấy đang ở đâu - ?"

Nhưng đúng lúc đó, có một tiếng cọt két sau lưng chúng khi Bà Béo lắc lư về phía trước và Ron trèo qua lỗ bức chân dung. Nó thực sự rất xanh xao và có tuyết phủ trên mái tóc. Khi nó thấy Harry và Hermione, nó đứng sững lại trên đường.

"Bạn đã ở đâu vậy?" Hermione lo lắng hỏi, nhảy bật lên.

"Đi dạo," Ron lầm bầm. Nó vẫn đang đeo những thứ của nhà Gryffindor.

"Trông bạn đóng băng rồi kìa." Hermione nói. "Đến đây và ngồi xuống đi!"

Ron đi tới chỗ cạnh lò sưởi và ngồi chìm vào chiếc ghế xa Harry nhất, không hề nhìn vào nó. Trái Snitch ăn trộm phóng vèo vèo trên đầu tụi nó.

"Mình xin lỗi," Ron nhìn xuống chân lầm bầm.

"Vì cái gì?" Harry nói.

"Vì nghĩ rằng mình có thể chơi Quidditch," Ron nói. "Mình sẽ xin thôi đầu tiên vào ngày mai."

"Nếu bạn bỏ," Harry gắt gỏng nói. "Sẽ chỉ còn lại ba cầu thủ trong đội." Và khi Ron nhìn lên bối rối, nó nói. "Mình vừa bị cấm suốt đời. Fred và George cũng vậy."

"Cái gì?" Ron kêu lên.

Hermione kể cho nó toàn bộ sự việc; Harry không thể chịu đựng để kể lại một lần nữa được. Khi cô bé kết thúc, Ron nhìn đau khổ hơn bao giờ hết.

"Đó là lỗi của mình - "

"Bạn chẳng làm mình đấm Malfoy," Harry tức giận nói.

" - nếu mình không chơi Quidditch quá tệ - "

" - chẳng liên quan gì tới cái đó cả."

" - cái bài hát đó đã xúc phạm mình - "

" - nó xúc phạm tất cả mọi người - "

Hermione đứng dậy và đi tới bên cửa sổ, tránh xa cuộc tranh cãi, dựa vào tấm kính ngắm nhìn tuyết rơi.

" Nghe này, chấm dứt nó đi, được không!" Harry nói âm lên. "Bạn không cần tự đổ lỗi cho bản thân vì mọi thứ, nó cũng đủ tệ lắm rồi!"

Ron không nói gì ngoài việc ngồi nhìn buồn bã vào đường viền áo choàng ẩm ướt của mình. Sau một lúc nó nói trong giọng thẫn thờ. "Đây là điều tồi tệ nhất mình đã từng phải chịu trong đời."

"Hãy tham gia đội đi!" Harry nói chua chát.

"Ừm," Hermione nói, giọng cô bé hơi run run. "Mình nghĩ có một thứ có thể làm các bạn vui lên."

"Ồ gì vậy?" Harry ngờ vực hỏi.

"Ừh" Hermione trả lời, quay lại từ cánh cửa sổ tối đen như mực, lốm đốm tuyết, một nụ cười rộng nở ra trên khuôn mặt cô bé. "Bác Hagrid đã quay trở lại."